

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3948

гр. София, 15.04.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **10883** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба на К. Я. и от адв. Т. Ц. за допълване и изменение на Решение № 1203 от 23.02.2024г. по адм.д. № 10883 по описа на АССГ, като в полза на адв.Ц. бъде присъдена сумата от 400лв. минимално адвокатско възнаграждение.

Твърди се, че разноските са поискани своевременно с представен списък на разноските и договор за безплатна правна помощ по реда на чл.38 ал.1 т.3 от ЗА.

Ответната страна не изразява становище по постъпилото искане.

Административен съд София – град, Трето отделение, 74 състав, намира искането на К. Я. за недопустимо.

В хипотезата на чл. 38 от ЗАДв. при осъществявано безплатно процесуално представителство, носител на правото на разноски не е представляваният, а адвокатът оказал правна помощ, в някоя от специфичните хипотези по ал.1 от разпоредбата.

В този смисъл представлявания няма право да оправя претенция от чуждо име, същият не е носител на активна легитимация и искането за допълване или изменение на решението е недопустимо и следва да се остави без разглеждане.

Като контрапоза – искането на адв.Ц. е редовно и допустимо и следва да бъде разгледано по същество.

Делото е образувано е по жалба на К. Я., [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“,ап.8,чрез адв.Ц. с посочен съдебен адрес – [населено място],[жк]/старата част/, [улица] срещу Решение № 1040-21-579/02.10.2023г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01398078/26.07.2023г. на длъжностно лице по чл. 114 ал.2 т.2 и ал.3 от КСО с което му е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за обезщетение за безработица за периода 06.11.2018г.-19.11.2018г. в размер на 310,68лв.

С постановеното по делото Решение, съдът:

„ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-579/02.10.2023г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне, съобразно указанията, дадените с мотивите на настоящето решение.“

Действително и още с депозираната жалба е поискано присъждане на минимално адвокатско възнаграждение в полза на адв.Ц., представен е списък на разноските и договор за правна защита и съдействие видно от който доверителят е „изключително близък приятел“ на адвоката. Посоченото обстоятелство налага извода, че претенцията е своевременно отправена, по нея не е налице произнасяне, същата е основателна, както с оглед изхода на спора съобразно чл.143 АПК, така и с оглед наличието на установени факти от хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 ЗАдв., поради което и процесното решение следва да бъде допълнено.

В този смисъл искането за допълване се явява основателно и следва да се уважи.

Относно претендиращият размер:

С депозираната жалба е поискано присъждане на разноски в размер на 1000лв. за адвокатско възнаграждение. С настоящото искане за изменение/допълване се претендира сумата от 400лв. По силата на чл.38 ал.2 ЗАдв. съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението. Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън нормативната препратка на чл. 38 ал.2 ЗАдв. към материалният интерес на делото по Наредба № 1/2004. Още повече – в предметният обхват на тази наредба спадат случаите на осъществявана безплатна правна помощ.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на адв.Ц. следва да се присъди сумата от 100лв., при определяне на който размер съдът съобрази и факта, че материалният интерес на спора се равнява на 360лв.,респ. присъждане на разноси в по-висок размер би било необосновано и прекомерно с оглед финансовото изражение на спора.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК,Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПЪЛВА Решение № 1203 от 23.02.2024г. по адм.д. № 10883 по описа на АССГ, като:

„ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на адв. Т. Ц., ЕГН [ЕГН], сумата от 100/сто/ лева адвокатско възнаграждение за представителство в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата“.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на К. Я. за допълване или изменение на Решение № 1203 от 23.02.2024г. по адм.д. № 10883 по описа на АССГ,в частта за разностите.

Определението, в частта с която е оставено без разглеждане искането на К. Я. за допълване или изменение на Решение № 1203 от 23.02.2024г. по адм.д. № 10883 по описа на АССГ,в частта за разностите, подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: